

שיחות קודש

שיעורים בספה"ק 'מאור עינים'
שנמסרו ע"י ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שמיני – תשפ"ב

©

כל הזכויות שמורות
אין להעתיק ללא אישור
בכתב מהמוציא לאור.

טלפון להערות ותיקונים:

0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

פֶּבּוּן

נתגבות החסידות

ספינקא

רחוב הרב יעקב

לנדא 11

בני ברק

הקונטרס יצא לאור

על ידי הרב יצחק טווערסקי
שליט"א

- פרשת שמיני - פרה 1.
- שיעור א' 1.
- בכל שנה מתעורר בדיוק כמו שהיה אז 1.
- בקבלת התורה אך שייך כל שנה מחדש 1.
- יש נתינת התורה ויש קבלת התורה 1.
- לא חייבים להבין אבל עריכים להקשיב 1.
- הלא תורה קדמה לעולם, ומה קיבלו בהר סיני 1.
- האבר הגשמי חי מאבר הרוחני 2.
- אדם שמתאפק מכניע את החומר לעזרה 2.
- אחרי החטא נחיה כותנת עור עם עי"ן 2.
- מאחרי החטא התחילו לראות גשמי אחד על השני 2.
- בחינת משיח נקרא להפוך את הגשמי לרוחני 2.
- יהודי שלומד תורה יכול להחזיק את כל העולם ח.
- ע"י שאדם יראה את החושך שלו יגיע לראות את הקב"ה ח.
- אדם עריך למצוא את התורה אצלו ח.
- דווקא ע"י הרחוק אדם מגיע לראות את הקב"ה ח.
- נתינת התורה עוזרת לנו גם במעבים שאין לנו בהירות המוחין ח.
- ככל שאדם מטהר את עצמו יותר מגיע לתורה יותר ט.
- אדם שחוא כלי מלא בושה וכלימה הוא יכול למלאות את עצמו בתורה ט.
- הקב"ה נמצא איפה שמכניסים אותו ט.
- למה משה רבינו היה עריך לשכוח את התורה כל יום ט.
- אדם שחושב שיש לו אין מה לתת לו ט.
- אפשר לתת את התורה רק למי שמחזיק את עצמו כמדבר י.
- ונהפוך הוא עריכים להפוך כל מציאות לסיבה י.
- אדם שלא מבין הוא נכנס בשלום ויוצא בשלום י.
- מי שאומר שאין עצה וחייבים תפילה זה הרבי שלכם י.
- הקב"ה עריך לתת לנו את השפלות יא.
- כשמתחילים לרדת אז יודעים שהיינו למעלה יא.
- אדם שלא חי עם השפלות לא מגיע לאף מקום יא.
- שיעור ב' יב.
- דברי הגמרא על קבלת התורה יב.

- על רוחניות לא מוותרים כלל..... יב
- על ידי קבלת התורה אנו מוודאים שהעולם יתקיים..... יב
- ברגע שמתנתקים מהתורה מגיע קלקול..... יב
- ברגע שאדם מקבל את התורה אז הוא תיקון השלם..... יב
- לא צריכים לתקן..... יג
- כשלא מסתדרים חוזרים ליצרן..... יג
- צריכים להחזיר כל דבר לחכמה בינה ודעת..... יג
- עכשיו אדם צריך להיות טמיר ונעלם..... יג
- סיפור עם רבי מאיר שפירא..... יג
- אדם שעסוק בטכני בסוף לא יהיה לו יותר מחצי שקל..... יד
- אדם שנמצא בטבע הוא מוגבל וזה שווה חצי שקל..... יד
- הטבע הוא לא סדר העולם..... יד
- אדם שחי רגש מתבלבל בבחירה..... יד
- אדם שחי עם שכל בידיעה ובחירה הולך עם אמונה..... יד
- היום יש לנו כוח הביטול והכנעה..... טו
- מצד השבירה נחיה טוב ורע..... טו
- השאלה הוא מה אתה רוצה להשיג מהתורה..... טו
- וכפי מה שהוא אדם כך רואה פניו..... טו
- ברגע שמתנתקים מהקב"ה הכאבים באים ממילא..... טז
- אדם רגוע הדם זורם טוב בכל חלקי הגוף..... טז
- עם תורה אפשר לעבור הכל..... טז
- התורה בעצמו מביא לך רפואות וישועות..... טז
- שיעור ג'..... יז
- התורה הוא כלי אומנות של הקב"ה..... יז
- כל אבר הוא נגד מעזה אחת..... יז
- אדם שעסוק בדברים המפריעים נמשך ממילא לחיצוניים..... יז
- חייבים להשתתף בשיעורים..... יז
- כל מה שקרה בסביבי הוא בשבילי..... יח
- אדם שלוקח את המלוכה לעצמו מיד מת..... יח
- העיקר הוא לא לקלקל..... יח
- שבירת הכלים הוא מן הטבור ולמטה..... יח
- בשביל לנטרל הרע חייבים התבוננות..... יח

- אדם שלומד תורה הוא אחור באחור יט
- אדם שלומד תורה להגיע להקב"ה הוא פנים בפנים יט
- צריכים לקשר עולם הדיבור לעולם הבינה יט
- הרשעים מנצלים את התורה בשביל האינטרסים שלהם יט
- צריכים ללמוד תורה שהתורה ילמד אותי יט
- השורש של התורה הוא בבינה ג
- סיפור עם רבי אשר ג
- לא צריכים לזכור את כל המילים ג
- צריכים לחבר את התחנות עם העליון ג
- איפה המחשבה של האדם שם הוא נמצא ג
- צריכים למשוך את התורה לדורות הבאים אחריו כא
- בלי לימוד התורה לא מגיעים לאור כא
- כל אחד עם הפגם שלו מביא שבירה לעולם כא
- בזכות לימוד התורה יהיה רפאות ליהודים כא
- סיפור עם הרה"ק ממונקאטש כא
- השגחתו יתברך הוא איך היראים רוצים כא
- התורה מגן על הדור כב
- מי ניצח את המלחמה כב

פרשת שפניי - פרה

שיעור א'

יום א' יז' אדר ב'

בכל שנה מתעורר בדיוק כמו שחיה אז

איתא במאור עינים (ד"ה איתא בכתבי האר"י ז"ל). איתא בכתבי האר"י ז"ל, שבכל זמן מהזמנים, כגון פסח שבועות סוכות, הוא נעשה בכל שנה – כשבא זמן הנ"ל נעשה כמו שהיה בפעם הראשון, בפסח הוא יציאת מצרים, ובשבועות מקבלים התורה, וכן בכל זמן.

אנו אומרים שעשה ניסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, וכן אנו אומרים שהחיינו. דהיינו כל שנה מחדש מתעורר בדיוק מה שהיה אז. דהיינו בפסח שיצאנו ממצרים, ובסוכות שהיה לנו אז ענני הכבוד, וכן הנס דחנוכה וכן הנס דפורים. דהיינו כל שנה מתחדש בדיוק מה שהיה אז.

בקבלת התורה איך שייך כל שנה מחדש

ויש להבין, איך שייך לומר שמקבלים התורה בכל שבועות, והלא כבר ניתנה התורה לדורות עולם, ומה שייך בזה עוד ענין קבלה, שענין קבלה הוא בדרך כלל כשמקבל דבר חדש שלא קיבלוהו מעולם. והלא כתוב שבקבלת התורה קיבלנו כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש. בשלמא שאר הניסים מובן, כי תמיד יש לנו עוד ניצוצות להוציא מקליפות פרעה, וכן הנס דענני הכבוד, וכן ימי חנוכה ופורים. אבל קבלת התורה איך זה יתכן מחדש.

יש נתינת התורה ויש קבלת התורה

י"ל על פי מה שאמרו רבותינו ז"ל בכל יום יהיו בעיניך חדשים כיום שניתנה, ואת זה – שיהא לו לאדם הכוח להתחדש בכל יום כיום שניתנה בו תורה, צריך לקבל עליו בכל שבועות. דהיינו התורה לא משתנה אף פעם אלא ההסתכלות שלך צריכה להשתנות. דהיינו צריכים לחפש בתורה חידוש שלא ראינו מקודם. יש נתינת התורה ויש קבלת התורה, נכון שהקב"ה נתן לנו את התורה אבל אנחנו כל שנה מחדש צריכים לקבל את התורה.

לא חייבים להבין אבל צריכים להקשיב

ר' אשר היה אומר שלא חייבים להבין כל מילה שאני מדבר, אבל צריכים להקשיב ובמשך השנים בכל מיני מקומות פתאום תבינו על מה דברתי כל הזמן, נכון שכרגע זה נראה לך חצאי מילים אבל בהמשך תבינו. זה שאדם שומע זה עוד לא אומר שהוא הפנים אותו ללב, ואכן כל שנה בשבועות פתאום מסתדר לך דברים שלא הסתדרו בעבר. אבל זה לוקח שנים על גבי שנים עד שאדם לומד את זה. וקבלת התורה הוא לקבל כל שנה מחדש משהו שלא שמעת מקודם ולא שמת לב לזה כלל.

הלא תורה קדמה לעולם, ומה קיבלו בהר סיני

ואיך באמת מגיעים לכל זה לקבל כל שנה עוד נקודה שלא שמענו לפני זה. אלא יבואר בהקדם, דהנה אמרו רבותינו ז"ל, תנא דבי אליהו, ששת אלפים שנה הוי עלמא, שני אלפים

תוהו, שני אלפים תורה, שני אלפים ימות המשיח. ופירוש רש"י, שהתחילו השני אלפים תורה מימות אברהם. ולפי זה נמצא, כבר היה התורה בעולם מימות אברהם. ואם כן יש להקשות, מה קבלו ישראל בסיני, הלא כבר היה התורה בעולם מימות אברהם אבינו ע"ה.

האבר הגשמי חי מאבר הרוחני

הקדושת לוי אומר שכתוב אילו קרבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה דיינו. אבל לכאורה מה היה לנו מזה שהיינו ליד הר סיני בלי לקבל את התורה. אלא יש רמ"ח אברים שזה נגד רמ"ח מצות עשה ושס"ה גידים נגד שס"ה לא תעשה. דהיינו יש אבר הגשמי ואבר הרוחני, אבר הרוחני זה התורה ומצות עשה, אבר הגשמי חי מאבר הרוחני שזה התורה, וכן הגיד הגשמי חי מהגיד הרוחני שזה התורה.

אדם שמתאפק מכניע את החומר לצורה

ואיך מגיעים לזה, אלא בזה שאדם מתאפק ולא עונה בזה הוא מכניע את החומר לצורה ואת הגשמי לרוחני, וזה הכנעה הבדלה המתקה, ואז החומרי ג"כ נהיה רוחני. וממילא אברהם אבינו כבר השיג את כל התורה כולה עוד לפני שנתנו אותו בסיני. וזה על ידי שלא הלך אחרי עולם הזה כלל, וגם התבונן בכל דבר מאיפה זה מגיע וממה הוא חי ואז הגיע לבד לכל התורה כולה.

אחרי החטא נהיה כותנת עור עם עי"ן

אך, הן אמת שהתורה היה בימי אברהם אבינו ע"ה, אך שהיה מלובשת בכתנות עור הנחש. בחטא אדם הראשון נהפך האור לעור, לפני זה היה כותנת אור עם אל"ף, ואחרי זה נהיה כותנת עור עם עי"ן. כמאמר ויעש וגו' לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם. ואדם וחווה הם תורה שבכתב ותורה שבעל פה. לפני זה הסתכלו אחד על השני ראו רק תורה, ואחרי זה התחילו לראות משהו אחר לגמרי וידעו כי ערמום הם.

מאחרי החטא התחילו לראות גשמי אחד על השני

ההפלאה אומר על הפסוק וידעו כי ערמום הם. לכאורה היה לו לומר ותפקחנה עיני שניהם ויראו כי ערמום הם ומהו הלשון וידעו? אלא לפני זה לא ראו גוף אלא נפש בלבד, לא ראו את הגוף בכל דבר אלא החיות של התורה שמחיה את הגוף, ואחרי חטא אדם הראשון שאז החומרי התגבר על הרוחני, מאז ותפקחנה עיני שניהם אותו הסתכלות שאתמול ראו שם רוחני התחילו לראות היום גשמי, וממילא וידעו כי ערמום הם.

בחינת משיח נקרא להפוך את הגשמי לרוחני

שאדם הראשון קודם חטאו לא היה דבר חומרי, אלא היה רוחני לגמרי, ורק לאחר החטא נתלבש בכתנות עור, דהיינו שצורתו נתלבה בחומר. ומה גם, שבכל אדם הוא כן. שהוא מלובש בכתנות עור, דהיינו שפנימיותו ורוחניותו מכוסים בחומר עב וגס. דהיינו הרמ"ח אברים ושס"ה גידים שהם רמ"ח מצות עשה ושס"ה לא תעשה, הם מלובשים בחומריות, ועבודה שלנו הוא להפוך את החומרי לרוחני את הגוף לנשמה, שזה בעצם בחינת משיח. וכמו שאמרנו שאצל הרה"ק מוויטעבסק זי"ע כבר היה בחינת משיח. כי כיון שכל דבר היה הופך

מיד מגשמי לרוחני. וברגע שאדם מתבונן בכל דבר מאיפה זה מגיע מיד הופך את החיצוניות לפנימיות, וזה נקרא בכל דרכיך דעהו.

יהודי שלומד תורה יכול להחזיק את כל העולם

ועיקר קבלת התורה היה מה שפסקה זוהמתם. כי לא קיבלו את התורה רק אז, כי הלא הקב"ה ברא את העולם עם התורה וממילא התורה כבר נמצא בעצם בריאת העולם ועוד לפני, א"כ התורה זה העולם ואין עולם בלי תורה, אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים לא שמת, דהיינו בלי תורה לא היה לנו כלל מושג של עולם. אנחנו לפני הלוויה של הרב הגאון רבי חיים קנייבסקי זצ"ל והוא היה לומד תורה. והיה לו קביעות כל שנה בערב פסח לסיים כל התורה כולה. ובעצם אפילו יהודי אחד בעולם שלומד תורה יכול להחזיק את כל העולם. ואדם צריך ללמוד תורה כי הוא בעצמו תורה ולא צריכים לייבא אותו.

ע"י שאדם יראה את החושך שלו יגיע לראות את הקב"ה

וככל שאדם יזכך את עצמו יותר ככה הוא יקבל את התורה יותר. וזה בכל יום יהיו בעיניך כחדשים אדם צריך לשמוע כל יום נקודה חדשה בתורה, תמיד אני שואל אותכם האם התחדש לכם משהו. ואיך באמת אדם יכול לחדש את עצמו, אלא **רבי יהושע מרגלית ע"ה** היה אומר: כי אתה תאיר נרי ד' אלוקי יגיח חשכי, בעצם הקב"ה כבר מאיר לך רק השאלה לאיזה כיוון אתה לוקח את זה, אפשר לקחת את זה ולראות שמישהו אחר לא בסדר, או שאפשר לקחת את זה כדי לראות את החושך שלי איפה שאני נמצא.

אדם צריך למצוא את התורה אצלו

א"כ בעצם נתינת התורה כבר היה מזמן, כי הקב"ה ברא את העולם עם התורה, אלא עכשיו יש לנו קבלת התורה דהיינו צריכים למצוא את התורה אצלך, ולהגיע לכל זה לא צריכים לחכות עד שבועות אלא בכל יום יהיו בעיניך כחדשים, נכון שבקבלת התורה הקב"ה משפיע זאת לכל השנה. אבל אמר ר' אשר שבכל יום כשאדם קם בבוקר הוא חייב לשמוע את השפלות שלו איפה הוא עומד בעולם, ואז התורה יאיר לו, כי ברגע שאדם מגיע לשפלות שלו אז התורה מתחיל להאיר לו.

דווקא ע"י החזוק אדם מגיע לראות את הקב"ה

וזהו **עיקר קבלת התורה, היה, מה שפסקה זוהמתם**, נתינת התורה כבר היה מזמן, אלא קבלת התורה דהיינו למצוא את התורה אצלך זה עכשיו בקבלת התורה ובכל יום, דהיינו זה עצמו שאדם שומע עד כמה הוא רחוק מהתורה, מרחוק ד' נראה לי ככל שאדם יודע שהוא בעצם רחוק אז ד' נראה לו, ואז אדם מגיע להחלטה שאם כן יש לי משהו זה הקב"ה שנותן לי אותו, ונעשה אור באל"ף, וראו האור והפנימיות של התורה, ותורה אור.

נתינת התורה עוזרת לנו גם במצבים שאין לנו בהירות המוחזק

הקדושת לוי אומר מה היה לנו בקרבנו לפני הר סיני בלי נתינת התורה, אלא אז היה מצב של פסקו זוהמתן וממילא השיגו את התורה מיד כמו אברהם אבינו, וא"כ היה זה יכול להיות דיינו. וא"כ למה הקב"ה כן נתן לנו את התורה, אלא יש לנו זמנים ג"כ של קטנות המוחין שאז אין לנו את הבהירות שיש לנו תמיד, ומשום הכי נתן לנו הקב"ה את התורה כדי שלא

רק כשיש לנו בהירות המוחין אז נעבוד את הקב"ה, אלא אפילו כשלא יהיה לנו בהירות המוחין גם אז שנוכל לחיות עם התורה בכל מצב ובכל נקודה.

ככל שאדם מטהר את עצמו יותר מגיע לתורה יותר

ומשום הכי אנו צריכים הכנה לקבלת התורה, שזה כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו. כי את התורה בעצמו כבר יש לנו, אלא אנו צריכים קבלת התורה שזה חלק ממך, ולזה ככל שאדם מטהר את עצמו יותר ויותר אז הוא יכול להגיע לתורה. כי ברגע שאדם חי עם השפל שלו, אז אפילו שאתה משיג משהו אתה יודע שזה הקב"ה שנותן לך כל דבר.

אדם שחוא כלי מלא בושה וכלימה הוא יכול למלאות את עצמו בתורה

ואת זה צריך לקבל בכל שבועות, להשיג החיות והפנימיות של התורה. מאדם מחכים שיזכך את החומר שלו ואת החיצוניות שלו, כמאמר גל עיני ואביטה נפלאות וגו'. ג"ל הולך על רבי שמעון בן יוחאי, כי הוא גילה את הפנימיות של בני ישראל. וברגע שאדם חי פתוח עם האפסיות שלו ועם הכישלונות שלו, מגיע לתורה. כתוב מידת בשר ודם הוא לא כמידת הקב"ה. מידת בשר ודם ריקן מחזיק מלא אינו מחזיק, כלי כשהוא ריק אפשר להכניס לשם דברים, וברגע שהוא מלא כבר אי אפשר להכניס עוד. משא"כ הקב"ה הוא בדיוק הפוך, כלי ריק הוא לא יכול להכניס וכלי מלא הוא יכול להכניס. וכלי מלא הוא עם כלי מלא בושה וכלימה. ואדם צריך לראות את החסרונות שלו ואת האפסיות שלו כמה שהוא רחוק מהקב"ה, ואז זה מתמלא עם תורה. התורה נמצא אלא כדי לקבל עוד אתה חייב לפנות מקום.

הקב"ה נמצא איפה שמכניסים אותו

הקאצקער זי"ע נכנס לאיזה בית מדרש ושאל איפה הקב"ה נמצא. מיד כל אחד הצביע על מקום אחר, ובסוף אמר איפה שאתה נותן לו להיכנס שם הוא נכנס ונמצא. וברגע שאדם נותן את השפל שלו מיד הוא מכניס בזה לשם את הקב"ה. כי צריך להשיג בכל יום חיות חדש מתורתנו הקדושה. בכל יום צריכים להשיג נקודה חדשה בהקב"ה. וזה תענוג ואור חדש בתורה.

למה משה רבינו היה צריך לשכוח את התורה כל יום

ולכאורה, הלא בפשטות, השגת אור התורה הוא בבחינת מתנה מן השמים, ואיך שייך לקבל על עצמו דבר זה בשבועות. ויבואר, דהנה, אמרו רבותינו ז"ל: כל ארבעים יום שהיה משה רבינו ע"ה בשמים לקבל התורה, היה משה רבינו ע"ה לומד ושוכח, עד שניתנה לו במתנה. ולכאורה למה היו צריכים לכל זה, למה הקב"ה לא נתן למשה רבינו מיד את התורה?

אדם שחושב שיש לו אין מה לתת לו

אלא וכתוב ממדבר מתנה, ברגע שאדם יודע שאין לו כלום אז יש מה לתת לו, וברגע שאדם חושב שיש לו אין מה לתת לו, וכמו שאמרנו בך בטחו ולא בוש, ככל שאדם מתבייש עם עצמו ועם האפסיות שלו אז חסר לו בבטחון, וברגע שאדם רואה שהוא לא יכול לבד אז בך בטחו עוד יותר מעד עכשיו. וזה היה עם משה רבינו שעלה כל יום מחדש כדי לקבל את התורה וברגע שנגמר לו היום וירד מיד שכח הכל, ולכאורה זה קשה מאוד להמשיך כל יום עם אותו

דבר ללמוד ומיד בלילה לשכוח, אומר השפ"א אם הוא היה עוזב את זה באמצע הוא לא היה מקבל את התורה כלל. דהיינו העיקר הוא לא נתינת התורה אלא קבלת התורה. ורק איפה שאדם נותן הכנעה שם זה קבלת התורה.

אפשר לתת את התורה רק למי שמחזיק את עצמו כמדבר

כתיב ממדבר מתנה. למי אני יכול לתת את התורה, רק למי שמחזיק את עצמו כמדבר לו אני יכול לתת את התורה. **ודרשו רבותינו ז"ל: מי שמשים עצמו כמדבר שהכל דשין בו, התורה ניתנה לו במתנה.** הרי, שהשגת בחינת מתנה, הוא, על ידי השפלות, ובלי שפלות אין מצב להגיע למתנה. וכמו שאמרנו שכל פעם שאנו פוגשים את הצמצום צריכים אנו לדעת שהלא יש דברים שכן הולך לי כמו שאני רוצה, ואז הקב"ה מגיע לפרסום, אבל יש אנשים שנשברים מהצמצום, דהיינו אפילו מה שיש לו הוא ג"כ לא נהנה מזה. דהיינו צריכים לקחת את הצמצום ולפרסם שאפילו מה שיש לו הוא לא שלו אלא של הקב"ה.

ונהפוך הוא צריכים להפוך כל מציאות לסיבה

ודבר זה צריך האדם לקבל על עצמו בכל שבועות ובכל יום, מידת השפלות, שיהיה כמדבר. לך דומיה תהילה, פתאום זה לא הולך כמו שאני הייתי רוצה שזה ילך, אבל ברגע שאדם לוקח את הדומיה לדעת שזה לא הוא אלא הוא, וזה ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם, דהיינו בכל דבר צריכים אנו לשמוע שזה לא הוא אלא הוא, ואז המה בשונאיהם, כי כל הקליפה שיש לו כוח לשלוט עליך זה אתה בעצמך שנותנת לו כוח לשלוט עליך, וזה על ידי שאתה חי שזה מציאות, וברגע שאתה חי שזה סיבה אז אף אחד לא שולט עליך אלא אתה שולט על כולם.

אדם שלא מבין הוא נכנס בשלום ויוצא בשלום

וברגע שאדם שם את עצמו כמדבר אז הוא יקבל את המתנה של התורה, שיהא התענוג מסור בידו בקביעות. **ולא ישכח התורה שלומד.** דברנו שיש קשטי כלה, אנשים מבוגרים שנמצאים שם מגרשים משם, אבל ילד קטן שמסתובב שם לא מגרשים אותו משם. כי כל שהוא קטן יותר והוא לא צריך שום דבר אז נותנים לו להיות שם, אמרנו ארבעה נכנסו לפרדס ורק רבי עקיבא נכנס בשלום ויצא בשלום, כי כולם חשבו שמבינים ואז פתאום זה השתבש להם ולא ידעו מה לעשות. אבל רבי עקיבא נכנס כמדבר ולא רצה להבין, וזה שהוא היה במערה הרבה זמן זיכוכ אותו, וממילא הוא היה יכול להיכנס בלי שום שאלה ואז יצא משם בשלום. וזה נקרא כשמקשטים כלה רק קטנים נמצאים שם ולא גדולים.

מי שאומר שאין עצה וחייבים תפילה זה הרבי שלכם

דהיינו כל שנה מחדש יש לנו את קשטי כלה, ולהיכנס לשם הוא אך ורק על ידי שפלות. ולכאורה איך מגיעים לשפלות, אלא כידוע שתלמידי **האמרי יוסף זי"ע** שאלו אותו לאחר הסתלקות רבינו את מי כדי לקחת לרבי. וענה להם תסתובבו בין כל הצדיקים ותבקשו עצה לגאווה, מי שיענה לכם עצה תדעו שהוא לא רבי, ומי שיגיד לכם שאין עצה וחייבים להתפלל זה הרבי שלכם. וזה אמר **הבעש"ט הק'** שצריכים לבקש כל הזמן אל תביאינו רגל גאווה.

הקב"ה צריך לתת לנו את השפלות

ואת זה גופא שיהיה כמדבר כו', אדם צריך לדעת שגם את זה הוא לא יכול לעשות ולהגיע לזה. ממך הכל אתה נותן לנו את התורה, אבל מידך נתנו לך אתה צריך לתת לנו את השפלות ואז אנחנו יכולים להגיע לתורה ולהקב"ה. צריך לבקש מהשי"ת ונפשי כעפר לכל תהיה, והבן.

כשמתחילים לרדת אז יודעים שהיינו למעלה

היושר דברי אמת אומר משל, שאחד נסע בעגלה ונרדם בדרך, וכשקם שאל את העגלון איפה אנחנו, העגלון ענה אנחנו על ההר, אמר השני מה פתאום אנחנו עוד למטה. ענה לו העגלון הוויכוחים לא יגמרו כאן אף פעם כי אתה נרדמת וממילא אתה לא יודע איפה אתה, וברגע שאנחנו נתחיל לרדת מההר אז תדע שהיינו למעלה ולא למטה.

אדם שלא חי עם השפלות לא מגיע לאף מקום

דהיינו אדם חייב לדעת שהוא על ההר, אבל כל זמן שהוא לא חי עם השפלות הוא לא מגיע לאף מקום, והעיקר להגיע לכל זה הוא על ידי תפילה, ותבקש מה תבקש, לא משנה מה תבקש הקב"ה יעזור לך, אבל ולא בושו אסור להתבייש שאתה בעצם בעל גאווה.

שיעור ב'

יום ג' יט' אדר ב'

דברי הגמרא על קבלת התורה

איתא במאור עינים (ד"ה בגמרא יום השישי). בגמרא על הפסוק יום השישי, דרשו חז"ל מלמד שהתנה הקב"ה עם מעשה בראשית כו', אם ישראל מקבלין את התורה בששה בסיון אתם מתקיימין כו', ואם לאו כו'.

על רוחניות לא מותרים כלל

הבית אהרן אומר שראש השנה הוא ראש השנה לגשמיות וזה א בילקע אראפ א בילקע ארויף, אבל בשבועות זה ראש השנה לרוחניות. ועל זה לא מותרים כלל. נמצא ממאמר גמרא זה, שחג שבועות הוא בריאת העולם, שע"י קבלת התורה יש קיום לעולם. נכון שטכני הקב"ה ברא את העולם בתשרי, אבל בשבועות אז אמרו שאם לא יקבלו את התורה יחזור העולם לתוהו ובוהו, א"כ בני ישראל שהם לומדים ומקיימים את התורה הם מחזיקים את העולם.

על ידי קבלת התורה אנו מוודאים שהעולם יתקיים

וכמו ילד קטן שעושים לו פדיון רק ביום השלושים שאז יצא מכלל נפל, אותו דבר בשבועות שאז בני ישראל קיבלו את התורה ואז העולם כבר לא יחזור לתוהו ובוהו וממילא זה קיום העולם ברוחניות. ומסביר במקום אחר לכאורה איך יתכן שיש לנו גם עולם הזה וגם עולם הבא, הלא התחלקו ביניהם עשו לקח עולם הזה ויעקב אבינו לקח עולם הבא. אלא היות שקבלנו את התורה ואז הצלנו את העולם, וזה כמציל מזוטו של ים ואז אפילו שהשני לא התיימש אבל זה שלי, וממילא יתכן שיהיה לנו ג"כ עולם הזה.

ברגע שמתנתקים מהתורה מגיע קלקול

עכשיו הולך להסביר שלא רק בקבלת התורה אז הצלנו את העולם, אלא גם היום כל פעם שאנחנו לומדים תורה אנו מצילים את העולם. ואז אנחנו מגיעים להמתקת דינים בשורשם ואז ג"כ מתקנים את הקלקול שיש לנו, כי כל הקלקול שיש לנו הוא כי אנחנו התנתקנו מהתורה, וכמו שכתוב שחש בראשו יעסוק בתורה, חש בכל גופו יעסוק בתורה, כל פעם שיש לנו מיחש או בגשמיות או ברוחניות הוא כי הפכנו כל דבר לצמצום ולמסך המבדיל ואז הופסקה ההשפעה. וברגע שחוזרים להקב"ה כבר לא צריכים לעשות שום דבר והתיקון יהיה ממילא, ומשם יתפרדו כל פועלי און.

ברגע שאדם מקבל את התורה אז הוא תיקון השלם

הקב"ה ברא את העולם מתוקן ומחכה שאתה תקבל את התורה ואז יהיה תיקון העולם, בכל יום יהיו בעיניך כחדשים, בתורה יש את הידע של התורה ויש את החלק של החיבור שלך עם התורה, וברגע שאדם התנתק מהקב"ה הדינים עוזרים לך לחזור לשורש של התורה, וכדי להגיע לזה אדם צריך לדעת שבלי התורה הוא חוזר לתוהו ובוהו, ואז הוא לא יחפש בתורה רק הידע והגאווה אלא גם החיבור שלך עם הקב"ה. וברגע שאדם לומד כן תורה התורה יעשה בשבילו את כל ההשפעה שהוא צריך.

לא צריכים לתקן

ר' אשר אמר אדם צריך לראות לא לקלקל. שאלו אותו איך לא מקלקלים, וענה אל תתקן. דהיינו אדם שחושב שהוא יכול לתקן אז כמה שהוא יעשה זאת זה יהיה בצורה מצומצמת מאוד, כי אדם מוגבל מאוד, אל תתקן נקרא תחזיר זאת להקב"ה לאין סוף, ואז כל צמצום והגבלה יש שם בלתי מוגבל, וברגע שמחברים את המוגבל לאינו מוגבל אז נהיה התיקון השלם. אבל אדם צריך לדעת שהוא לא עושה שום דבר והוא לא צריך לעשות שום דבר.

כשלא מסתדרים חוזרים ליצרן

והנה, ביאור הענין, שע"י קבלת התורה נברא העולם. דהנה, אמרו חז"ל, שהתורה היא כלי אומנתו של הקב"ה. כל פעם שיש לך כלי שצריכים לתקן אותו ולא מסתדרים אתו, אז הולכים להיצרן ושם מסדרים את זה, ולהם יש כבר את הכלים לתקן זאת מה שאין לי הכלים הללו. אותו דבר ברגע שנהיה לך משהו לא טוב אז חייבים לחזור ליצרן שלו יש את הכלים איך לתקן זאת, א"כ היות שהתורה הוא כלי אומנתו של הקב"ה, כי איסתכל קוב"ה באורייתא וברא עלמא, שבה נבראו כל העולמות.

צריכים להחזיר כל דבר לחכמה בינה ודעת

והנה, למשל כלי השעות שקורין (זייגער), הוא עשוי בחכמה. ובפרט אלו השעונים מכנים הוא שעונים יוקרתי מאוד, וכשנתקלקל, אינו יכול לתקן, רק האומן שעשהו. כי הוא עם החכמה שלו הוא יכול לתקן אותו, אבל אני אין לי את החכמה הזאת כדי לתקן אותו, וברגע שאני מפרק אותו אני כבר לא יודע איך לחבר אותו בחזרה, וכך גם התורה שהיא בחינת חכמה רק היא יכולה לתקן הקלקול, וע"י בחכמה איתברירו. כי החכמה מאין תמצא, ועבודה שלנו הוא להחזיר כל דבר לחכמה דעת ובינה, וברגע שחוזרים לשם הכל נהיה מתוקן. וברגע שמגיעים לשם הקב"ה כבר עושה בשבילך כל דבר לבד.

עכשיו אדם צריך לחיות טמיר ונעלם

ואיך עושים את זה, אלא מסביר ר' אשר לפני בריאת העולם הקב"ה היה טמיר ונעלם, ואחרי בריאת העולם הקב"ה כבר לא נעלם, ולכאורה הרי אנחנו לא רואים אותו כלל, אלא אתה צריך להיות טמיר ונעלם, ואתה צריך לראות שאתה בעצם כלום, ואז מעצם הקלקול משם מגיע התיקון, דווקא מהצמצום משם מגיע הפרסום, וברגע שאדם חי שהוא מבשרי ורואה שהוא לא יכול אז מגיע אחזה אלוקי. וכל זה הוא רק כשאדם יודע שהוא מקלקל את העולם, כי ברגע שאדם חושב שהוא הולך לתקן את העולם אז אתה עוד מרחיק את התורה ממך עוד יותר כל הזמן.

סיפור עם רבי מאיר שפירא

רבי מאיר שפירא זצ"ל היה נוסע לחו"ל לאסוף כסף לחכמי לובלין. בהתחלה כל דלת שדפק קיבל דולר או פחות. וככה עבר מדלת לדלת, עד שבדלת אחד הוא קיבל מאה דולר שזה הרבה מאוד כסף. ואז התחיל להסביר לו שיש לו ישיבה ויש לו בחורים וזה עולה הרבה כסף, אמר לו אותו גביר בשביל מה אתה מתווכח ומסביר לי, הרי אני יודע בדיוק כמה כל אחד נתן לך עד עכשיו ואני נתתי לך סכום גדול תהיה שמח עם זה ולך הלאה. ענה לו רבי מאיר, בדלת

אחר שקבלתי רק דולר אחד אם אני יעמוד שם עוד חצי שעה אני יקבל עוד דולר אחד וממילא אני לא מתווכח והולך הלאה, אבל כאן אם אני יעמוד כאן אני יקבל עוד מאה דולר בסוף.

אדם שעסוק בטכני בסוף לא יהיה לו יותר מחצי שקל

אותו דבר אדם שעסוק בטכני כל הזמן יהיה לו בסוף עוד חצי שקל ולא יותר מזה, אבל אחד שכל פעם חוזר להקב"ה יקבל חידוש לגמרי ומהלך אחר בעבודת השם ית', כל פעם שאדם נקלע לבעיה הוא חייב לראות שם שזה לא מציאות אלא סיבה מאת הקב"ה שעוזרים לו בזה לחזור אליו יתברך, יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו העזרה זה הכאב שדרכו אדם חוזר להקב"ה. הקב"ה נותן לך את השפע וגם את הקלקול, אבל העזרה הוא שאתה תראה שהוא הכתובת ולא מישהו אחר כלל, ועבודה שלך הוא לבטל את עצמך ולתת לתורה להיכנס אליך.

אדם שנמצא בטבע הוא מוגבל וזה שווה חצי שקל

ולכן, קודם נתינת התורה, היו דורות מהשבירה, דור אנוש, דור המבול, דור הפלגה. וזה קרה כי אז עוד לא היה תורה כלל, ואפילו שתיקנו קצת את העולם אבל התיקון היה טכני וכמו דרך ארץ שקדמה לתורה, וכמו לעשן יש כל הזמן מחקרים על זה, יש זמנים שזה בריא ויש זמנים שאומרים שזה לא בריא כלל, ובעצם אדם משתנה והדברים משתנים וגם המחקרים משתנים כל הזמן. אי"כ ברגע שנמצאים בטבע זה מוגבל מאוד וזה שווה חצי שקל.

הטבע הוא לא סדר העולם

ואחר כך, כשניתנה התורה, ירד ונשתלשל תיקון לעולם. השפ"א מביא מחלוקת מהר"ל עם פילוסופים האם יש סדר לניסים או שאין סדר לניסים. הפילוסופים טענו שסדר העולם זה טבע והניסים הם מחוץ לסדר העולם, אבל מהר"ל אמר הקב"ה הוא מעל הטבע ומעל הסדר, אי"כ ניסים ודברים שמשתנים זה הסדר הטבעי שלו, אבל העולם והטבע שכאילו יש לך בחירה אז הקב"ה שינה ויצא מהסדר שלו וברא העולם, ועבודה שלנו הוא לחזור להקב"ה שזה מעל הטבע שזה הסדר הטבעי שלו.

אדם שחי רגש מתבלבל בבחירה

הבית אברהם אומר שהעולם לא מסתדר עם השגחה פרטית וחושבים שזה אמונה, אבל בחירה וידיעה שזה מלא קשיות כל הזמן את זה אנשים רוצים להבין ולדעת אותו, אבל כל זה הוא כי אנשים חיים עם רגש ואז הם רוצים להשתלט על המצב, ובהשגחה פרטית שאז אדם רואה שהוא לא יכול להשתלט על המצב וממילא נכנס לאמונה, אבל בבחירה שאז הוא בא עם רגש והוא רוצה להבין וממילא ברגע שהוא לא מבין כלום הוא מתבלבל שם.

אדם שחי עם שכל בידיעה ובחירה הולך עם אמונה

אבל אדם שהולך עם שכל אז הוא מבין שהקב"ה הוא זה שברא את העולם והוא מנהל אותו איך שהוא מבין ורוצה, אי"כ רק בידיעה ובחירה שם צריכים אמונה, אני יודע דבר אחד שהקב"ה שם כאן הנהגה מסוימת ומזה אפשר להגיע להבין את השכל של הנהגה, אבל בבחירה וידיעה ששם אי אפשר להבין בשכל שום דבר שם חייבים להגיע לאמונה. אי"כ אדם שלא חי עם הקב"ה אנכי ד' אלוקיך ממילא העסק מתקלקל כל הזמן, אבל עבודת האדם

הוא לדעת שבכל דבר יש שם חיות מאת הקב"ה, וברגע שחיים ככה שזה קבלת התורה אז כל החולים נתרפאו, כל זמן שאין תורה שם נמצא הפגם ושם אתה בנתק, וברגע שחיים עם התורה שם זה התיקון.

חיום יש לנו כוח הביטול והכנעה

ולכן, קודם נתינת התורה, היו דורות מהשבירה, דור אנוש, דור המבול, דור הפלגה. ואחר כך, כשניתנה התורה, ירד ונשתלשל תיקון לעולם. שהיות שהתורה הוא כלי האומנות של הקב"ה, ובהתורה נבראו כל העולמות, ולכן, כשהיתה השבירה, שאז עוד לא היה התורה בעולם, ואז עוד לא היה הכלי האומנות בעולם שדרכו אדם יכול לחזור ולהתחבר לתורה, ואז עוד לא היה כוח הביטול והכנעה בעולם, אבל עכשיו אדם הוא חלק אלוקי ממעל וממילא יש לו כוח הביטול, כופין אותו עד שיאמר רוצה אני, וכופין אותו כי זה נמצא בתוך האדם בעצמו, ולכן כשהיתה השבירה, לא היה יכול לתקן רק אומן שעשאו, דהיינו, התורה. דהיינו בלי התורה לא היה מי שיתקן אותו.

מצד השבירה נהיה טוב ורע

איתא בפרשת שמות: כי התורה היא עץ החיים ונקרא טוב גמור, כי מאתו לא תצא הרעות והטוב, כמ"ש אין טוב אלא תורה, ואין בו רע כלל. רק שמצד השבירה נעשה בחינת טוב ורע, לכוונת הבחירה, כאמור בדברינו הקדומים. הקב"ה עשה טוב ורע, לכוונת בחירה, שכר ועונש, תענוג תמידי אינו תענוג. ומי שבקרבנו הרע ח"ו מצד שבחר לו, מה שאדם בחר את זה הוא קיבל, וברגע שבחר ברע אז כל האותיות הם ברע, כך גם הוא רואה בהתורה שלומד, כי הוא לוקח את כל התורה בשביל האינטרסים האישים שלו.

השאלה הוא מה אתה רוצה להשיג מהתורה

ואצלו נקרא התורה עץ הדעת טוב ורע, כי ברגע שהתורה יורדת לעולם יש שם טוב ורע, ואדם יכול לבחור מה שהוא רוצה, רק שציווה השי"ת היה ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, ואכילה היא מלשון השגה, שמשיג התורה בבחינת טוב ורע. השאלה הוא מה אתה רוצה להשיג את עצמך או את התורה, אכילה נקרא נשגה, כי ברגע שזה יורד הוא כבר מצומצם ואז הוא טוב ורע ביחד.

וכפי מה שהוא אדם כך רואה פניו

ונדע, כי הרע הוא סם המוות, כמו שאמרו בש"ס זכה נעשה לו סם חיים לא זכה בהיפך וכו', ולכאורה, האיך שייך בהתורה שהיא נותנת חיים לכל חי שהיא נעשה בהיפך סם המוות ח"ו. רק השאלה מה אתה מחפש שם, אבל מה שאדם רוצה לראות בתורה את זה הוא ימצא שם, אך הענין הוא כאמור, כי בוודאי התורה מצדה לא יבצר הטוב והחיות, רק שהיא נקראת אספקלריא, וכפי מה שהוא אדם כך רואה פניו באספקלריא, ומה שאתה רוצה את זה אתה תראה שם, ומי שזוכה לבער הרע מקרבנו, כמ"ש סור מרע ואז ועשה טוב, עושה התורה בבחינת טוב גמור. דהיינו צריכים לדעת איך להשתמש עם הכלי האומנות, אותו פטיש יכול לבנות ואותו פטיש יכול להחריב ג"כ, והכל תלוי באדם בעצמו.

וזה אמר הקב"ה בקבלת התורה אם ישראל מקבלין התורה מוטב ואם לאו העולם יחזור לתוהו ובוהו, א"כ הכל תלוי בנו בעצמנו.

ברגע שמתנתקים מהקב"ה הכאבים באים ממילא

[נחזור למאור עינים שהתחלנו]. ולכן אמרו רבותינו ז"ל על פסוק רפאות תהי לבשרך וגו', חש בראשו יעסוק בתורה כו', חש בכל גופו יעסוק בתורה, שנאמר ולכל בשרו מרפא. שכל היסורים והחולאים רחמנא ליצלן, באים כי התנתקנו מהקב"ה, ואז נהיה שבירה וממילא יש כאבים וחולאים, וברגע שאדם מחזיר כל דבר לתורה שם יש את הרפואה לכל דבר, הכל בא מהשבירה והדינים רח"ל. ולכן, התורה, היא רפואה לכל האיברים. סדר העולם זה הנגלה וברגע שיש צמצום שם זה הקלקול, כאב תמיד הוא לא במקום מסוים בגוף אלא בראש בשכל ומשם מקור של כל הכאבים, והכל תלוי לפי החשיבה שלך בכל דבר.

אדם רגוע הדם זורם טוב בכל חלקי הגוף

ר' אשר היה מסביר, שהדם נוסע בכל גוף האדם, וברגע שאדם רגוע אז הדם מגיע לכל חלקי הגוף ומרגיש טוב, וברגע שאדם עצבני כועס אז יש מקומות שהדם לא מגיע לשם אז באותם רגעים וזה גורם לכל הכאבים, וברגע שחיים עם הקב"ה אז הדם מגיע לכל מקום ואז אין כאבים, והכל תלוי לפי החשיבה שלך על כל דבר.

עם תורה אפשר לעבור הכל

כידוע שהרה"ק החקל יצחק זי"ע היה מקבל קהל גדול לברכת פרידה, מי שביקש ברכות על כל מיני דברים היה מיד מברך והולך הלאה, ומי שרצה לדבר בלימוד היה יכול לעצר אותו לזמן ממושך, ומי שרצה להכניס אותו בדברים פשוטים היה אומר בקול לאמיר זיי איבער לערנען. דהיינו אדם שחושב טוב אז גם הרע שלו נהפך לטוב. אבל אדם שחי בכל דבר שלילי אז גם הטוב נהפך לשלילי, הכל תלוי בהסתכלות שלך על כל דבר.

התורה בעצמו מביא לך רפואות וישועות

כ"ק אאמו"ר זצ"ל היה מספר שבמוצאי יום כיפור ביקש הקדושת לוי מבאי ביתו משהו להרגיע את עצמו, וחשבו שהוא רצה לשבור את הצום, והביאו עוגות ומיני מתיקה, אבל הוא לא נרגע, עד שאמר תביאו לי גמרא סוכה ונתחיל ללמוד. כידוע שהזידיטשבער רבי כשלא היה מרגיש טוב, וקראו לרופא לבדוק אותו, היה אומר רק תגיד לי על איזה אבר מדובר ואני כבר יודע מה לעשות עם זה. דהיינו הכל תלוי באמונה, וברגע שאדם מאמין בזה ומתחבר לזה אז רפאות תהי לשרך, התורה בעצמו יביא לך את הרופאה ואת הישועה.

שיעור ג'

יום ה' כא' אדר ב'

התורה הוא כלי אומנות של הקב"ה

איתא במאור עינים (המשך ד"ה בגמרא יום השישי). למדנו עד עכשיו שהתורה הוא כלי אומנות של הקב"ה, וכמו שכל דבר ברגע שזה מתקלקל חייבים לחזור למפעל ורק הם יודעים איך לתקן את זה, אותו דבר התורה הוא כלי אומנות של הקב"ה, וברגע שמשוהו משתבש לך אדם צריך לחזור לתורה ושם יתפרדו כל פועלי און, וזה חש בראשו יעסוק בתורה, חש בכל גופו יעסוק בתורה, וכמו שאצל שעונים ברגע שזה מתקלקל חייבים לחזור ליצרן אותו דבר עם התורה.

כל אבר הוא נגד מצוה אחת

כשאדם מתנתק מהקב"ה מיד הוא בשבירה, אלוקים עשה את האדם ישר והמה בקשו חשבונות רבים, ישר נקרא בצלם אלוקים ברא אותם, בתוך האדם יש את התורה כי אנכי הוא ר"ת אנא נפשאי כתבית יהבית, לאדם יש רמ"ח איברים שהם חיים מרמ"ח מצות עשה דהיינו אברים הגשמיים חיים מאברים הרוחניים, וכן שס"ה גידים הגשמיים חיים משס"ה גידים הרוחניים שהם שס"ה לא תעשה. וכמו שאמרנו אתמול מהזידיטשובער רבי שהיה אומר כשכאב לו משוהו רק תגיד לי איזה אבר זה ואני יסתדר עם זה, וכן בספר חרדים מונה בפרטיות כל אבר נגד כל מצוה וכל גיד נגד כל לא תעשה. ודרך זה יודעים מה לעשות.

אדם שעסוק בדברים המפריעים נמשך ממילא לחיצוניים

ר' אשר היה אומר אדם שעסוק כל הזמן עם כל מיני דברים שמפריעים לו אז הוא נמשך לחיצוניים, ואז ברגע שאדם נפרד מהדביקות שלו בהקב"ה אז הרע מגיע לאדם ממילא, וברגע שאדם דבוק בהקב"ה לא יכול לקרות לו שום דבר. וזה נקרא להיות באחדות עם כולם, כי השגחה לפי הדביקות, וברגע שאחד בתוך החבורה שלך הוא בדביקות כרגע עם הקב"ה זה יכול להשפיע גם עליך שתהיה תחת השגחת הקב"ה.

חייבים להשתתף בשיעורים

איתא במסילת ישרים: והנה מה שעוזר להשגת המידה הזאת, הוא ההתבודדות והפרישה הרבה, כדי שבהעדר המטרדים, תוכל נפשו להתגבר יותר ולהדבק בבוראה. מפסידי המידה הם, חסרון הידיעות האמתיות, דבר ראשון שאין מודעות לעניין, ולא יודעים שחייבים להשתתף בשיעור, ובלי זה לא יודעים כלום, ורוב החברה עם בני האדם. יש כל מיני אנשים שמוצאים אותך מזה. כי החמריות מוצא את מינו, ונעור ומתחזק, ונשאר הנפש לכודה בו, ולא תצא ממאסרה, אך בהפרדו מהם, ישאר לבדו ויכין עצמו אל השראת קדשתו, הנה בדרך שרוצה לילך בה יולכיהו, ובעזר האלוקי אשר יתן לו, תתגבר נפשו בו, ותנצח את הגופניות, ותדבק בקדשתו יתברך ותשלם בו. ומשם יעלה אל מעלה גבוהה יותר והיא הרוח הקודש.

כל מה שקרה בסביבי הוא בשבילי

אדם צריך לדעת בשבילי נברא העולם וכל מה שיש בסביבי הוא בשבילי, וברגע שקורה מקרה לא טוב צריכים לדעת שזה לא מציאות אלא סיבה זה לא הוא אלא הוא, הקב"ה עוזר לך שברגע שאתה מתנתק אתה חייב לחזור בחזרה להקב"ה. א"כ כל פעם שיש לאדם בעיה אז ברגע שהוא שומע שד' שמעך יראתי אז אין לי שום סיבה שזה יקרה ואז הפכתי את המציאות לסיבה ואז הכל אמור להסתדר.

אדם שלוקח את המלוכה לעצמו מיד מת

[נחזור למאור עיניים שהתחלנו]. ולכן אמרו רבותינו ז"ל על פסוק: רפאות תהי לשרך וגו', חש בראשו יעסוק בתורה כו', חש בכל גופו יעסוק בתורה, שנאמר ולכל בשרו מרפא. שכל היסורים והחולאים רחמנא ליצלן, הכל בא מהשבירה והדינים רח"ל. כתוב בפרשת וישלח וימת וימלוך שבע פעמים עד שבא אדר והוא לא מת. מסביר הזוה"ק כל זמן שאדם חושב שהוא המלך אז מיד וימלוך וימת, ואז אתה בעצמך חתכת לך את החמצן שזה החיות מאת הקב"ה, אבל אדר נקרא הדר שמיא דהיינו שהוא לא לקח לעצמו שהוא מלך וידע שזה מאתו ית' שמו ואז נשאר וימלוך ולא מת.

העיקר הוא לא לקלקל

דהיינו הכי למטה זה מלכות והשביעי זה חסד, ומעל זה יש בינה, ושם זה התורה אני בינה ולי גבורה ושם המקום של התבוננות, ושם ברגע שאדם חושב שאתה זה וימלוך אז אתה נפרד ושם יש את השבירה, וברגע שחושבים שם עם התבוננות בחזרה להקב"ה שם אתה מתקן בזה כל דבר. ר' אשר היה אומר העיקר לא לקלקל. והכוונה הוא, אל תתקן, דהיינו תחזיר כל דבר להקב"ה ואז אתה לא תקלקל כלום, ברגע שאדם חושב שהוא יכול לעשות משהו בזה עצמו אתה גורם לקלקול, אדם שחי חיובי אז כל דבר וכל מקום שהוא נמצא נהפך לחיובי, אבל אדם שחי שלילי אז גם הטוב נהפך לשלילי.

שבירת הכלים הוא מן הטבור ולמטה

איתא בפרשת חיי שרה: כי נודע, הדינים באים מצד השבירה, כי הקב"ה היה בונה עולמות ומחריבן, והכוונה היה, למען יהיה שני דרכים טוב ורע, כי אם לא היתה השבירה לא היה שום בחינת רע, והבורא חפץ למען יהיה בחירת טוב ורע, או משום שכר ועונש, או תענוג תמידי אינו תענוג, וזה נקרא שבירת הכלים שזה מן הטבור ולמטה. בחלק העליון שם אלוקי נשמה שנתתי בי טהורה היא, ובחלק התחתון שם נמצא הטוב והרע, עבודת האדם הוא למשוך כל דבר כלפי מעלה, וכל זמן שלא עושים זאת אז הוא הזנחת החיים הטבעיים על מהלכים הטבעיים, ואז מאיליו נמשך אל החיצוניות. ולכך היתה בחינת השבירה.

בשביל לנטרל הרע חייבים התבוננות

ובשביל לנטרל את הרע חייבים את ההתבוננות, ונודע, כי שבירת הכלים לא היה כי אם מבחינת טבור ולמטה, ועל זה אמר המין מפלגא ולעילא וכו', כי דעתו היה להפריד ח"ו. אך האמת הוא, שצריך ליחד בחינת טוב ורע, לעשות הכל טוב. וזהו פירוש רפאות תהי לשרך וגו', הם הדינים כנ"ל. כמו שאמר הכתוב ואהיה אצלו אמון – אומן, כדרשת רבותינו ז"ל,

ולא אמר הייתי אצלו כו', כי תמיד הוא כך, שהתורה היא האומן, ומתקנת את קלקולי העולם.

אדם שלומד תורה הוא אחור באחור

ובפרשת בראשית כתוב: **כשעוסק בתורה לשמה בדחילו ורחימו, ר' אשר** היה אומר על זה לחיות את הסכנה שיש בדבר, ברגע שלומדים את התורה רק בתור הידע זה נקרא אך באך אחור באחור, דהיינו אתה לא מסתכל על הנותן התורה אלא רק על מה שהתורה יכול לתת לך, דהיינו הוא מפנה עורף ולוקח רק מה שיש לו ולא מסתכל כלל על הקב"ה שהוא בעצם נתן את התורה. והיה אומר בהתחלה נתתי לכולם פרנסה ילדים ומה לא, ובסוף השאירו את הקב"ה לבד וברחו משם כלא היה.

אדם שלומד תורה להגיע להקב"ה הוא פנים בפנים

אבל הקב"ה רוצה שאנחנו נמצא אותו בתורה ושלמד את התורה כדי להגיע אליו ית', וברגע שאדם לומד תורה בצורה כזאת אז הוא נהפך מאחור באחור לפניו בפנים, ושם זה המתקת דינים בשורשם.

צריכים לקשר עולם הדיבור לעולם הבינה

ובפרשת דברים איתא: **ולהבינך שורש ואיכות הדבר בפרטיות יותר, הוא, דנודע, כי כשהאדם לומד התורה, ומדבר הדבורים, קודם שמתחיל להבין הדבורים מה שמדבר, אינו אז, כי אם בבחינת מדריגה תחתונה, עולם הדיבור בלי הבנה. וכשמתחיל להבין מה שמדבר, אזי מקשר עולם הדיבור וכל מדריגה שלמטה מעולם הבינה לעולם הבינה. ובאמת נעשה כן, אם הוא לומד בדרך הנ"ל, שמדבר הדבורים באהבה, וביראה, ובהתקשרות, ומנצח את הרע שבו, ובשאר המידות, שזהו נקרא תורה לשמה, אז עושה התיקון.**

הרשעים מנצלים את התורה בשביל האינטרסים שלהם

משא"כ מי שאינו עושה בדרך הנ"ל, רק שהדבורים שלו אינן רק מן השפה ולחוץ, שנשאר רק בבחינת דבור, מקום דינין. וכ"ש כשמכוין לאיזה פניה ח"ו, או שבא לו גדלות מאותו הלימוד, שאדרבה על ידי אותו הלימוד מתעוררין עליו, ומתגברין הדינין והצרות עליו, מאחר שאין בו אז תיקון המידות כולן לטוב כנ"ל. ועל כן נאמר כי ישרים דרכי ד' צדיקים ילכו בס, הקב"ה עשה אותך ישר רק השאלה מה אתה הולך לחפש שם בתורה. הצדיקים הם מחפשים את הקשר שלהם עם הקב"ה, אבל הרשעים הם מחפשים לנצל את התורה בשביל הדברים שלהם. וזה נקרא יראת חטאו קודם לחכמתו, לפני שנכנסים לתורה צריכים את יראת חטאו.

צריכים ללמוד תורה שהתורה ילמד אותי

אמרנו שיש יראת העונש יראת הרוממות ויראת החטא, יראת העונש ויראת הרוממות הוא או לפני החטא או אחרי החטא, ויראת החטא הוא לפני הלימוד, שאדם צריך לדעת עד כמה התורה הוא גדול, ואם הוא לא ילמד אותו נכון יהיה רשעים יכשלו בס, וממילא צריכים להיכנס לתורה עם כזה מחשבה שהתורה ילמד אותי ולא שאני לומד את התורה.

השורש של התורה הוא בבינה

[נחזור למאור עיניים שהתחלנו]. שאין הדינים נמתקין אלא בשורשם, השורש של התורה הוא בבינה, אדם שמתחיל ללמוד הוא בגלל המידות שיש לו, שזה אהבה ויראה, אבל עבודת האדם הוא לחבר את המידות לבינה שזה הנותן התורה, ומשם עוברים לחכמה ומשם לאין, ובינה מינה דינין מתעריין, ברגע שאתה מבין משהו מיד אתה יכול לקחת לעצמך משהו, ועל זה התורה אומרת אני בינה לי גבורה, שהיות שאני בינה, א"כ ממנו מתערים הדינים, ולכן, לי גבורה.

סיפור עם רבי אשר

פירוש, שהיא שואבת בתוכה כל הגבורות וכל הדינים, וברגע שאנחנו משתמשים אתו נכון ושם נמתקו כשבאים לשרשם. ר' אשר סיפר שהיה אחד שהיה לו איזה בעיה ולא הסתדר, כי לא מצא את ר' אשר באותו יום ולא ידע מה לעשות, והחליט להוציא ספר מהארון, ובדיוק יצא לו הספר נועם אלימלך. והסתכל בצד ימין של הספר, ומצא בדיוק את תוכן השיחה שהיה לו עם ר' אשר לפני כמה שנים. והסתכל וראה שלא רק מילה במילה שדיבר עם ר' אשר כתוב שם, אלא היה שם כאלו קטעים שהיה תוכן השיחה ושכח אותם מזמן ועכשיו נזכר בדיוק בכל תוכן השיחה.

לא צריכים לזכור את כל המילים

ומזה יוצא שלא צריכים לזכור את כל המילים, כי ברגע שאדם שומע משהו וקולט ומבין שזה יהיה חלק ממנו, אז מתעורר את עומק הנפש שלו שהיה לו באותו שיחה, ואז ברגע שהוא פותח ספר יוצא בדיוק הכל מה שהוא צריך. דהיינו או שאתה מגיע ללמוד תורה, או שאתה מגיע לעשות משחק עם התורה ולדעת מי יודע יותר, כל זמן שאדם לא מפנים את זה הוא לא חלק ממנו.

צריכים לחבר את התחתון עם העליון

ומה שכתוב רפאות תהי לשרך, שהשבירה היא מהטבור ולמטה. החלק של הטוב והרע הוא בחצי התחתון של הגוף, עבודת האדם הוא לחבר את התחתון עם העליון, ושמירת הברית נקרא לחבר את החלק התחתון עם החלק העליון, העיקר הוא למשוך כל דבר כלפי מעלה ולא ח"ו כלפי מטה, שאז הוא הזנחת החיים הטבעיים על מהלכים הטבעיים, שאז חלילה מושכים את החלק של למעלה לכיוון מטה. וזה עבודת האדם להחזיק את הראש, כי איפה שהראש של האדם נמצא שם הוא נמצא.

איפה המחשבה של האדם שם הוא נמצא

המהלך של הבעש"ט הק' הוא איפה שהמחשבה של האדם נמצא שם הוא נמצא, א"כ חייבים לשמור על המחשבות, וצריכים להכריח את עצמו רק לחשוב דברים טובים, ברגע שאדם חי שכל דבר הוא סיבה מאת הקב"ה ממילא הוא מקושר אליו ית', וברגע שאדם זוכר זאת יותר הוא חי חיים נצחיים יותר, הוא זוכה לשלימות הדעת וניצול מכל הדברים הרעים שיש בעולם, כל הדינים באים רק כי אתה לא מחובר עם הדעת אליו ית', ואז אדם בעצמו מגיע לכעס ולאכזריות, וזה הסיבה למה אדם חולה נהיה כעסן, וברגע שאדם חי עם הקב"ה שם

מתבטל כל הדינים, וזה נקרא רפאות תהי לשרך. וברגע שאדם חי עם הקב"ה אז הוא מושך כל דבר כלפי מעלה.

צריכים למשוך את התורה לחזרות הבאים אחריו

אנו מתפללים כל יום והערב נא ד' אלקינו וכו' ולומדי תורתך לשמה, אבל לא מספיק לומדים תורתך אלא אנו צריכים ג"כ ויודעי תורתך לשמה, צריכים לדעת שזה התורה שלי ולהתחבר לזה ולהקב"ה, דעת הוא חיבור כמו שאמרנו לעיל, ועבודה שלנו הוא ונהיה אנחנו וצאצאי צאצאינו, דהיינו לא רק למשוך את עצמינו כלפי מעלה אלא למשוך את כל הדורות הבאים אחרינו כלפי מעלה. על מה אבדה הארץ על שלא ברכו ברכת התורה, בברכת התורה אדם מתחבר לדעת שלו עם הקב"ה, ואז אדם הופך כל דבר ממציאות גשמי למציאות רוחני.

בלי לימוד התורה לא מגיעים לאור

ודבר זה צריך לקבל בכל שבועות, אמרנו בכל יום יהיו בעיניך כחדשים, ואדם צריך לקבל זאת על עצמו כל שנה מחדש וכן בכל יום ויום מחדש, אלא יש נר מצוה ותורה אור, הנר בלי האור לא שווה כלום כי הוא רק נר, האור בלי הנר לא יכול להידלק כלל, ורק על ידי נר מצוה מגיעים לתורה אור, בלי לימוד התורה לא מגיעים לאור כלל, ואור בלי תורה הוא ג"כ כלום.

כל אחד עם הפגם שלו מביא שבירה לעולם

ולמה צריכים זאת כל שנה מחדש, אלא יש כמה רשעים שמאבדים את העולם שנברא בעשרה מאמרות. כל אחד עם הפגם שלו. מביא שבירה לעולם. פעם הגיע הביתה רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל וראה שאשתו לא מרגישה טוב, שאל אותה האם שילמת לחלבן את מה שמגיע לו. כי שום דבר לא קורה סתם ולכל דבר יש סיבה למה זה. וברגע שאדם מתנתק מהקב"ה מביא לעצמו רעה ח"ו. וכל שנה מחדש אנו צריכים לקבל זאת על עצמינו.

בזכות לימוד התורה יהיה רפאות ליהודים

והצדיקים מקיימים את העולם וכו', שמביאים קיום ותיקון לעולם במה שמקבלין התורה, והבן. כידוע שהחקל יצחק זי"ע היה מקבל קהל לעצה ולברכה. פעם אחת נכנס אליו יהודי בשם שמעון, ואז הלך ולמד תוספות שמתחיל עם האות ש' ואחרי זה עם האות מ' וכן הלאה, ואמר שבזכות לימוד התורה יהיה לו רפואה משמים לאותו יהודי.

סיפור עם הרה"ק ממונקאטש

הרה"ק ממונקאטש זי"ע הגיע לארץ ישראל, ונכנס לבקר את הרב אלפנדרי זצ"ל, ושאל אותו אימתי קאי אתי מר מתי משיח מגיע כבר לעולם. ענה הרב הנה הוא עומד אחר כותלינו. ושאל הרה"ק ממונקאטש למה הוא לא נכנס. וענה הרב שיש מעכבין. והתחיל לבכות שיגלה לו האם הוא לא מהמעכבים.

השגחתו יתברך הוא איך היראים רוצים

שקר הסוס לתשועה וגו' הנה עין ד' אל יראיו וגו'. רצה לומר, שאין ניצוח המלחמה תלוי בגבורת הסוס וברוב חיל, רק עין ד' אל יראיו. רצה לומר, השגחתו יתברך איך היראים רוצים, כך עושה. צדיק גוזר והקב"ה מקיים, הקב"ה גוזר צדיק מבטלו.

התורה מגן על הדור

ובכל בית ישראל יבכו את השריפה אשר שרף ד'. השבוע הלך לעולמו שר התורה הגאון רבי חיים קניבסקי זצ"ל והוא עם התורה שלו היה מגין על הדור. וכל אחד צריך להתעורר וללמוד מזה עד כמה התורה משפיע לעולם.

מי ניצח את המלחמה

פעם אחד בעיירה בריסק עשו הצגה מחלק של התורה של מי צריך ללכת לצבא ומי לא, ואז כל מי שיש לו בית הלך הביתה, כל מי שיש לו כרם ג"כ הלך הביתה, ובסוף נשאר רק שתי זקנים שהם צריכים ללכת לצבא. אמר אחד לשני אחד תהרוג אותי ואני יהרוג אותך ובוזה נגמר הסיפור, וכולם צחקו. אמר הבריסקער רב שהם אלו שניצחו את המלחמה.